

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 722/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Romana Kvasnicu, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1326/1997 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o.

(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1326/1997.

Návrhom na vykonanie exekúcie z 27. januára 1997 sa pôvodný veriteľ – Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava (ďalej len „pôvodný veriteľ“ alebo „pôvodný oprávnený“), domáhal vymoženia pohľadávky v sume 5 933,40 Sk (196,95 €) s príslušenstvom priznanej rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 6/1991 z 8. februára 1991 voči povinnému v 1. rade M. B., povinnej v 2. rade A. B., povinnému v 3. rade J. B. a povinnej vo 4. rade E. B. (spolu ďalej len „povinní“).

Zmluvou o postúpení pohľadávok z 15. decembra 2010 postúpil pôvodný oprávnený sťažovateľovi pohľadávku, ktorá je predmetom napadnutého exekučného konania. Na tomto základe sťažovateľ zaslal okresnému súdu návrh na zmenu účastníka konania.

Keďže okresný súd nerozhodol po dobu dlhšiu ako deväť mesiacov o návrhu na zmenu účastníkov napadnutého exekučného konania, zaslal sťažovateľ 20. marca 2013 okresnému súdu žiadosť o rozhodnutie o návrhu na zmenu účastníka konania.

Okresný súd na predmetnú žiadosť nereagoval, preto sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na ktorú okresný súd reagoval podaním zo 4. decembra 2013, v ktorom uviedol, že *„o návrhu na zmenu účastníka konania bude rozhodnuté po tom, ako bude zaslané dedičské rozhodnutie po zomrelej povinnej v 2. rade, na čo dala vyššia súdna úradníčka pokyn dňa 18. 11. 2013“*.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Súčasný protiprávny stav spočíva v tom, že Okresný súd doposiaľ o podanom návrhu na zmenu účastníka konania nerozhodol, hoci v odpovedi na sťažnosť bolo uvedené,

že súd v predmetnej veci koná. Avšak ani po uplynutí ďalších 7 mesiacov od doručenia odpovede na sťažnosť nedošlo k vydaniu predmetného rozhodnutia. Sťažovateľ sa týmto postupom Okresného súdu dostal do právneho stavu neistoty, z dôvodu prietáhov v konaní spôsobenými prvostupňovým Okresným súdom. Táto skutočnosť má za následok aj stav, kedy exekútor nemôže ďalej vykonávať úkony potrebné na vymoženie pohľadávky v prospech skutočného veriteľa, ktorým je aktuálne sťažovateľ. Konanie o rozhodovaní čiastkovej otázky právneho nástupníctva na strane oprávneného, trvá od 12. 06. 2012, t. j. už 2 roky.

Sťažovateľ má za to, že doterajšia dĺžka konania o tejto čiastkovej otázke je ovplyvnená iba nečinnosťou Okresného súdu. Následky tejto skutočnosti, ktoré spôsobil svojou nečinnosťou orgán, ktorého úlohou je práve ochrana zákonnosti, vyvoláva v sťažovateľovi stratu dôvery k tomuto orgánu a najmä bráni uspokojeniu pohľadávky sťažovateľa, v pozícii nového veriteľa, a to aj napriek tomu, že je držiteľom exekučného titulu. Jeho postavenie oprávneného z exekúcie vedenej pod sp. zn. Er/1326/1997, je vo vzťahu k exekútorovi závislé od rozhodnutia Okresného súdu, na ktoré je naviazané aj reálne uspokojenie jeho pohľadávky a tým aj vymožitelnosť jeho súdom už raz priznaného práva. Sťažovateľ považuje nečinnosť Okresného súdu za vážny zásah do svojich majetkových práv a nevidí žiadnu inú možnosť ako sa domôcť nápravy, okrem podania sťažnosti na ústavný súd.

Sťažovateľ sa aktívne domáhal urýchlenia postupu v predmetnom konaní a vyčerpал všetky adekvátne prostriedky, na nastolenie právnej istoty svojho postavenia v predmetnom spore, majúc na mysli žiadosť zo dňa 20. 03. 2013, ako aj sťažnosť na prietahy v konaní zo dňa 06. 11. 2013. Do dňa podania tejto sťažnosti na ústavný súd, t. j. do dňa 30. 06. 2014, ubehlo už celkom 15 mesiacov od prvotného úkonu sťažovateľa, ktorým sa na Okresnom súde Levice domáhal nápravy nečinnosti Okresného súdu. Skutočnosť, že súd o podanom návrhu sťažovateľa na zmenu účastníka konania doposiaľ nerozhodol bráni tomu, aby sťažovateľ mohol uplatňovať právo, vyplývajúce z exekučného titulu. V tejto súvislosti si dovoľujeme upozorniť, že Okresný súd spôsobuje sťažovateľovi stav právnej neistoty a najmä nemožnosť domôcť sa uspokojenia svojich majetkových, a už skôr judikovaných práv. Sťažovateľ je a aj bol v priebehu celého konania pripravený poskytnúť

akúkoľvek súčinnosť, ktorú by Okresný súd vyžadoval na rozhodnutie o podanom návrhu na zmenu účastníka konania, no do dnešného dňa nebol k ničomu vyzvaný.“

Vzhľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Levice v konaní vedenom pod sp. zn. Er/1326/1997 porušil základné právo [sťažovateľa] zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj... právo... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

Okresnému súdu Levice v konaní, vedenom pod sp. zn. Er/1326/1997 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

[Sťažovateľovi]... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,00 Eur..., ktoré... je Okresný súd Levice povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Levice je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu sťažovateľa v sume 340,89 €... v lehote pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že prietahy v napadnutom konaní mu spôsobujú „... trvalý stav právnej neistoty, nemajetkovú ujmu vyplývajúcu z neprimeranej dĺžky konania a tiež majetkovú ujmu spočívajúcu v nemožnosti domôcť sa uspokojenia svojej judikovanej pohľadávky... V tejto sume sťažovateľ zohľadnil najmä dĺžku zbytočných prietahov v konaní a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľa spočívajúcu v pocitoch právnej neistoty a straty dôvery v efektívne poskytnutie súdnej ochrany v predmetnej veci.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou alebo nesústreďenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 224/2012). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99, IV. ÚS 224/2012).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu na účely predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že okresnému súdu bol 15. júna 2012 doručený návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal vstupu do konania na miesto pôvodne oprávneného.

Dňa 28. novembra 2012 okresný súd zisťoval pobyt povinnej v 2. rade prostredníctvom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v L. (ďalej len „úrad práce“) a Sociálnej poisťovne v L. (ďalej len „Sociálna poisťovňa“). Dňa 18. decembra 2012 bol doručený prípis úradu práce, podľa ktorého povinná v 2. rade nie je a ani nebola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Prípisom doručeným 20. decembra 2012 úrad práce

tiež oznámil, že povinná v 2. rade nepoberá dávku v hmotnej núdzi a príspevky k dávke v hmotnej núdzi a o tieto príspevky ani nepožiadala. Dňa 15. januára 2013 bol doručený prípis Sociálnej poisťovne, podľa ktorého povinná v 2. rade nie je evidovaná ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba a nie je poberateľkou dávok dôchodkového poistenia.

Dňa 3. apríla 2013 okresný súd vyzval Okresné riaditeľstvo Policajného zboru L. (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), aby uviedlo, akej osobe bol vydaný občiansky preukaz s uvedeným číslom, pretože povinná, ktorej by mal byť vydaný, sa nenachádza v registri obyvateľov Slovenskej republiky.

Dňa 22. marca 2013 bolo doručené podanie sťažovateľa – žiadosť o rozhodnutie o návrhu na zmenu účastníka konania zo dňa 13. júna 2012.

Dňa 10. apríla 2013 bol doručený prípis okresného riaditeľstva, podľa ktorého predmetný občiansky preukaz bol vydaný A. B., rod. N. Následne jej bol vydaný občiansky preukaz na meno R. z dôvodu sobáša. Uvedená osoba zomrela dňa 25. februára 2006.

Dňa 25. júla 2013 okresný súd požiadal Okresný súd Trnava o zaslanie právoplatného rozhodnutia v dedičskom konaní po poručiťke – povinnej v 2. rade. Podľa prípisu Okresného súdu Trnava doručeného 8. augusta 2013 – na tomto súde dedičské konanie týkajúce sa povinnej v 2. rade neprebiehala.

Dňa 14. novembra 2013 zákonný sudca dal písomný pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi, aby sa vysporiadal s okruhom dedičov po povinnom v 1. rade, ktorý zomrel 2. mája 1998, a po povinnej v 2. rade, ktorá zomrela 25. februára 2006, a aby rozhodol o zmene oprávneného.

Dňa 18. novembra 2013 okresný súd opäť vyzval Okresný súd Trnava, aby mu zaslal právoplatné rozhodnutie v konaní o dedičstve po poručiťke A. R., rod. N. (povinnej v 2. rade).

Dňa 4. decembra 2013 bol doručený prípis Okresného súdu Trnava s uznesením v konaní o dedičstve po poručiťke – povinnej v 2. rade, ktorým toto konanie bolo zastavené pre nemajetnosť poručiťky.

Dňa 20. decembra 2013 zákonný sudca dal súdnej kancelárii písomný pokyn na doručenie uznesenia o zmene súdneho exekútora deťom povinnej v 2. rade aj prostredníctvom Mestského úradu v N. vyvesením na úradnej tabuli mesta, keďže jedno z detí je evidované ako bezdomovec s tým, že exekučné konanie bude zastavené.

Dňa 6. februára 2014 boli okresnému súdu vrátené nedoručené zásielky pre deti povinnej v 2. rade – N. R. a L. R. s poznámkou, že si zásielky neprevzali v odbernej lehote.

Dňa 29. januára 2014 bol okresnému súdu doručený prípis okresného riaditeľstva, podľa ktorého sa nepodarilo doručiť zásielku pre A. B., nar... – dieťa povinnej v 2. rade, s tým, že sa na adrese trvalého bydliska nezdržiava a má byť na liečení v psychiatrickej nemocnici v H.

Okresný súd následne 22. júla 2014 vyzval psychiatrickú nemocnicu..., aby oznámila, či A. B. je alebo bola u nich hospitalizovaná. Predmetná nemocnica odpovedala listom doručeným 23. júla 2014 tak, že A. B., nar..., nebola hospitalizovaná na ich oddelení.

Dňa 25. júla 2014 okresný súd zisťoval okruh dedičov po povinnej v 2. rade, vyžiadal si súhlas pôvodného oprávneného so zmenou účastníka konania a na rozhodnutie o zmene oprávneného.

Okresný súd rozhodol 25. júla 2014 uznesením č. k. Er 1326/1997-128 tak, že pripustil vstup sťažovateľa do konania na miesto pôvodne oprávneného. Následne okresný súd požiadal o doručenie tohto uznesenia aj na úradnej tabuli mesta, keďže L. R., nar..., je evidovaná ako bezdomovkyňa.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že zásielka pre A. B., nar..., s uznesením z 25. júla 2014 bola okresnému súdu vrátená 9. októbra 2014 s tým, že má byť dlhodobo umiestnená v psychiatrickej nemocnici v H. Okresný súd preto doručuje predmetné uznesenie A. B., nar..., prostredníctvom psychiatrickej nemocnice v H. Uznesenie okresného súdu z 25. júla 2014 z uvedených dôvodov v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti ešte nie je právoplatné.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 1326/1997.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Zo sťažnosti sťažovateľa a zo súdneho spisu vyplýva, že konanie vo veci návrhu sťažovateľa o pripustení jeho vstupu do konania na strane oprávneného na miesto pôvodne oprávneného trvá dva roky a štyri mesiace. Sťažovateľ podal návrh na zmenu účastníka konania na okresnom súde 15. júna 2012 s tým, že okresný súd o ňom rozhodol 25. júla 2014. V tomto období okresný súd zisťoval pobyt účastníkov konania na účely doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora – predovšetkým povinnej v 2. rade. Zisťovanie pobytu povinnej v 2. rade v priebehu novembra 2012 až januára 2013 bolo bezvýsledné. Podľa zistení okresného súdu povinná v 2. rade nebola evidovaná ani v registri obyvateľov Slovenskej republiky. Až následnou lustráciou na okresnom riaditeľstve zistil meno povinnej v 2. rade po uzavretí manželstva a tiež to, že povinná v 2. rade zomrela. V priebehu júla 2013 až decembra 2013 okresný súd zisťoval okruh dedičov povinného v 1. rade a povinnej v 2. rade. Okresnému súdu sa nedarilo doručiť uznesenie o zmene súdneho exekútora ani deťom povinnej v 2. rade. Doručovanie bolo sťažené

aj skutočnosťou, že jedno z detí povinnej v 2. rade je evidované ako bezdomovec. V prípade A. B., nar...– dieťaťa poručiťky v 2. rade – bolo doručovanie opakovane neúspešné s tým, že podľa informácií z januára 2014 a následne aj z októbra 2014 mala byť hospitalizovaná v psychiatrickej nemocnici. Túto informáciu však psychiatrická nemocnica listom z júla 2014 nepotvrdila.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že od podania návrhu sťažovateľa na zmenu účastníka konania okresný súd v napadnutom konaní konal plynule a priebežne. Bez výraznejších období nečinnosti okresný súd viacerými spôsobmi zisťoval pobyt a aj identitu povinnej v 2. rade a pokúšal sa doručiť uznesenie o zmene súdneho exekútora deťom povinnej v 2. rade.

Zistenie pobytu povinnej v 2. rade, prípadne okruhu dedičov bolo predpokladom na doručenie uznesenia o zmene súdneho exekútora a aj pre doručenie uznesenia o zmene účastníkov konania. Nie je preto relevantné, že okresný súd o návrhu sťažovateľa na zmenu účastníkov konania rozhodol až po uplynutí 2 rokov, a nie bezprostredne po podaní tohto návrhu, pretože uvedené procesné situácie znemožňujú právoplatné skončenie konania o návrhu na zmenu účastníkov konania.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v napadnutom exekučnom konaní sa vymáha pohľadávka voči povinným, ktorej právnym základom je zmluva o pôžičke č. 75-99269-7 z 30. novembra 1983. Bežným prvkom uvedeného zmluvného vzťahu je povinnosť dlžníkov informovať veriteľa o zmene napr. zamestnávateľa, zmene adresy trvalého pobytu a pod. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za relevantnú procesnú povinnosť účastníkov prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu (porovnaj § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). V súdnom spise nie sú podania pôvodného veriteľa, prípadne sťažovateľa, ktoré by ozrejmovali aktuálny pobyt povinných. To, že okresný súd právoplatne nerozhodol o návrhu na zmenu účastníkov, nemohlo byť prekážkou na takýto postup sťažovateľa alebo pôvodného veriteľa. Možno preto rozumne predpokladať, že ani oni sami nedisponovali relevantnými údajmi týkajúcimi sa pobytu povinných. Námietku

sťažovateľa, že okresným súdom nebol vyzvaný na žiadnu súčinnosť, nemožno akceptovať. Sťažovateľ, ak mal objektívne takú možnosť, mohol a mal sám uviesť a predložiť relevantné skutočnosti v svojich podaniach a prispieť tak k naplneniu účelu exekučného konania. Prekážkou nemohlo byť to, že okresným súdom nebol vyzvaný, prípadne že okresný súd právoplatne nerozhodol o jeho návrhu na zmenu účastníka konania. Dĺžka konania a nemožnosť postúpiť v napadnutom exekučnom konaní do ďalších štádií (získovanie exekvovateľného majetku a samotná exekúcia) bola takto spôsobená neznámym pobytom povinných a tým, že nebol ustálený okruh právnych nástupcov povinných. Uvedené skutočnosti a ich dôsledky boli objektívne a nemožno ich pripočítať na ťarchu okresného súdu.

Námietku sťažovateľa o tom, že okresný súd mal vykonať iné opatrenia – napr. ustanoviť opatrovníka účastníkom konania, rozhodnúť, že sa im budú doručovať písomnosti uložením v spise a pod., možno akceptovať len čiastočne. Občiansky súdny poriadok dáva možnosť konajúcemu súdu zvoliť viaceré opatrenia, pričom konkrétny výber príslušných procesných opatrení, ich načasovanie a postupnosť je vecou úvahy súdu. Jeho úlohou je dbať na procesné práva a povinnosti všetkých účastníkov, preto je tiež potrebné, aby konajúci súd zisťoval pobyt účastníkov konania. Rozsah a intenzita takéhoto šetrenia je v zásade vecou úvahy súdu, je ovplyvnená konkrétnymi okolnosťami predmetnej veci s tým, že by malo ísť o efektívne a vecne vykonávané šetrenie. Až takéto šetrenie súdu umožňuje záver o tom, či pobyt účastníka je neznámy a či možno takému účastníkovi ustanoviť opatrovníka, prípadne rozhodnúť o tom, že písomnosti určené tomuto účastníkovi sa budú doručovať uložením v súdnom spise. Procesný postup okresného súdu v tomto smere nemožno považovať za neefektívny a nesústreďený. Jednotlivé procesné úkony okresného súdu boli primerané a cielené, smerovali k odstráneniu vzniknutých procesných situácií – neznámeho pobytu účastníka a následne neznámeho okruhu dedičov po zomrelých účastníkoch exekučného konania.

Ústavný súd na tomto základe dospel k záveru, že v danom prípade intenzita zistených pochybení v postupe okresného súdu nie je dostatočná na to, aby mohol vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014